

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Θά με παντρευτείς του Λουί Βερνέιγ (Κομεντί σε πράξεις τρεις. Θέατρο «Απόλλων», θίασος Κυβέλης) — Η πρώτη εντύπωσή μας από το «Θά με παντρευτείς» είναι ότι το έργο ανέβιγτηκε επειδή έχει ρόλο που πάει στην κυρία Κυβέλη. Η κομεντί αυτή του Βερνέιγ, χωρίς να είναι έργο με αξιώσεις, είναι ένα θεατρικό κομμάτι γοημείο με άρκετή ευιτηειότητα. Μία γυναίκα πέφτει ξαφνικά σ' ένα σπίτι ευγενών και με την ευμορφιά της καταφέρνει να τους ξετροελάνει όλους και να παντρευτεί εκείνον που θέλει. Τίποτα το νεώτερο, το στοχαστικώτερο. Οι συνηθισμένες «θέσεις», τα γνωστά σκηνικά τεχνάσματα, οι άνθρωποι γνικώς, τα πράγματα κ' οι καταστάσεις που παρουσιάζει το ελαφρό γαλλικό θέατρο.

Όλ' αυτά όμως βαλμένα στη σκηνή με τον καλύτερο τρόπο και παιγμένα με κέφι και σνοχή, που δεν την συναντούμε συχνά στο ελληνικό θέατρο. Αν εξαιρέσουμε την κυρία Άλκισίου, που έχουμε τη μετριώτερή της ίσως εμφάνιση ως δούκισσα, οι άλλοι και σε κατάλληλους ρόλους έβαιζαν και καλοί ήταν όλοι μαζί ως σύνολο. Μερικές μικροελλείψεις, όπως κάποιο μούδιασμα του κ. Κ. Μουσουρή ως τη μέση του έργου, δε ζημιώσε τη γενική εντύπωση.

Και ούτε μπορούσε να την ζημιώσει. Όλες οι μικροελλείψεις, όλες οι ενοχλήσεις από μερικά σκηνοθετικά άστοχάματα εξουδετερώθηκαν από την κυρία Κυβέλη. Είπαμε ότι δε χρειάζεται να πολυσκεφθώ κανείς για να καταλάβη γιατί αν βιάστηκε το «Θά με παντρευτείς». Άλλά ή κυρία Κυβέλη

στη γήσση του «Θά με παντρευτείς» δε βρήκε μόνο ένα ρόλο που στέκει στις δυνάμεις και στο είδος της. Βρήκε αφορμή, χωρίς ίσως να το έχει υπολογίσει, να κάνει μία επίδειξη των δυνάμεών της. Δεν έπαιξε απλώς. Βγήκε έξω από το ρόλο της, τον πλάτησε, του έδωσε ένα κάποιο νόημα κ' έχουμε το άκροατήριο να προσέξει το έργο περισσότερο απ' ό,τι αξίζει. Και το αποτέλεσμα είναι ότι έδωσε ένα επιχείρημα ακόμα σε όσους καταρωθούν να μένουν εύχαριστημένοι με έργα της ποιότητας της «Δος Φλιούτ», του «Άνθρώπου με την ίσπανό», της «Μεγάλης δούκισσας και το γκαρσόνι», του «Θά με παντρευτείς». Δημιούργησε δηλαδή ένα λαμπρό θεατρικό ρόλο, αλλά ζημιώσε το θέατρο στη γενική και πλατύτερή του έννοια. Άς αφήσουμε που έργα σαν το «Θά με παντρευτείς» δεν έχουν τη θέση τους σε χειμωνιάτικη περίοδο και σε θίασο, όπου ή πρωτοβουλία ανήκει στην καλύτερη κομεντιέν του ελληνικού θεάτρου. Άλλ' αυτά τ' είπαμε και στο προηγούμενο φύλλο για το θίασο Κοτοπούλη.

Άς μη γενικέψουμε όμως τον έλεγχο. Όσο πιο γενικός ο έλεγχος, τόσο και πιο άκαρπος. Στην άτομική ευθύνη στηρίχτηκε πάντα κάθε εργασία και κάθε πρόοδος.

Η κυρία Κυβέλη, λοιπόν, είχε άκμα μία επιτυχία προσωπική. Έπει από τις επιτυχίες της «Ζήλειας» και του «Ρομάντζου», ή επιτυχία του «Θά με παντρευτείς». Επιτυχίες δηλαδή σε έργα της ίδιας σειράς. Η παρατήρηση αυτή, αν δεν έχει την έννοια της μομφής, επιβάλλει ωστόσο μερικές επιφυλάξεις. Οι ρόλοι, στους οποίους στηρίζει τις επιτυχίες της η κυρία Κυβέλη, είναι οι ρόλοι εκείνοι που γυμνάζουν το ταλέντο και το πηγαινουν προς το καλύτερο; Ένα ταλέντο όμως γυμνάζεται και προοδεύει μόνο με τη δοκιμασία σε καθετί που είναι πιο δύσκολο και πιο σύνθετο από το προηγούμενο. Από τις τελευταίες επιτυχίες της κυρίας Κυβέλης ποιά μπορεί να ονομασθεί δοκιμασία πραγματική; Καμία. Η κυρία Κυβέλη εργίζεται στον κύκλο ορισμένων ρόλων. Χάθηκαν όμως οι άλλοι ρόλοι, οι καλύτεροι και κατάλληλοι για την κυρία Κυβέλη; Η «Άνθη» του Άντρέγιφ δεν ήταν μία από τις καλύτερες επιτυχίες της; Ρόλο παρόμοιο και πιο αξιόλογοι ακόμα δε λείπουν, όταν θέλει κανείς να τους βρει. Και το ταλέντο σημειώνει πραγματική επιτυχία και σοβαρή εξέλιξη, μόνο όταν αντιμετώπιζει ρόλους έργων γενησίων. Ο ρόλος ενός κατασκευάσματος δεν μπορεί παρά να είναι άφετηρία κατώτερης εργασίας.